

at disse Lønninger skulle udbetales i Dvereenstemmelse med Loven af 31 Marts 1860, og at det Samme skal være Tilfældet med Alderstillingen; allerede i denne § 4 kommer Alderstillingen saaledes til at fremtræde som Noget, der er et aldeles selvstændigt Correlarium til de i den nævnte Lov givne Bestemmelser om faste Lønninger. Hele Bestemmelsen om Alderstillingen knytter sig saaledes til selve Lønningerne, at man efter min Mening vilde komme til at gaa udenfor Bogstaven, hvis man ikke vilde holde fast ved den Forudsætning, der ligger til Grund for Lovudkastet. Herpaa tyder ligeledes Affattelsen af en paafølgende Paragraph — jeg husker ikke bestemt hvilken — der begynder saaledes: Derhos — det er med Hensyn til Lønningstillæget — skal det og det fastsættes. Ogsaa der fremtræder det efter min Dervedviisning klart, at Alderstillingen er kun et Supplement, der gives et Embede, der i Henhold til Loven er sat paa fast Gage, men ikke har Noget at gjøre med dem, der hidtil have været lønnet med Sportler. Alderstillingen kan ikke beregnes fra nogen anden Tid end den, paa hvilken Embedet er kommet ind under Lovens Omraade, det vil sige, er sat paa fast Gage. Den ærede Landsstingsmand bemærkede dernæst, at Lovens Aand og Mening taler for hans Mening. Jeg er i denne Henseende af den modsatte Anskuelse. Lovens Mening er under forskjellige Hensyn og ganske vist ogsaa under Indflydelsen af den Betragtning, at en stor Deel Embeder har været uforholdsmæssigt høit aflagt, at normere disse Lønningsforhold paa en hensigtsmæssig Maade. Denne Normering har fundet sin Udtalelse i Maaden, hvorpaa Embedernes forskjellige Gageclasser ere lønnet i Forhold til hinanden, og i Erkjendelsen heraf — en Erkjendelse, der ogsaa fremgaaer af andre Lønningslove — har man fundet det passende, at den Mand, der i en vis Aarvække har tjent med en passende Lønning, skal have et Tillæg. Men denne Aand fører med sig, at Tillæget ikke kan komme Andre tilgode end dem, der ere satte paa fast Gage. Jeg kom til at nævne andre Lønningslove, og mulig vil man indvende, at disse andre Lønningslove netop fastsætte, at Alderstillingen skal beregnes Embedsmanden fra den Tid, han ind-

traadte i den Stilling, han nu er i, selv om hans Tiltrædelse fandt Sted, længe før Lønningsloven udkom. Men Forholdet er her et ganske andet. En saadan Embedsmand har været aflagt den hele Tid med en bestemt fast Lønning. Den lovgivende Magt er kommen til den Erkjendelse, at Lønningen nu burde forhøjes, og han faaer da Tillæget igjennem Gage-loven og under Afveielse af alle de Forhold, der skulle komme i Betragtning til enten at lade det blive ved den hidtil oppebaarne Lønning eller til at fastsætte den noget højere. Man har ved Alderstillingen afhjulpet den Mangel, der har fundet Sted, og der har derfor været speciel Grund, hvorfor man har maattet lade det begynde fra den Tid, han er bleven sat i Embede. Jeg troer ikke, at man ubetinget kan sige, at Villighed taler for den Fortolkning, som den ærede Landsstingsmand har villet gjøre gjældende. Der er mange Tilfælde, hvor Villighedshensyn kunne fremtræde med stor Kraft, det nægter jeg ikke, men uden at tale om, at det staaer i den vedkommende Embedsmands Magt, om han vil ombytte det Embede, han har, som er aflagt med Sportler, med et, der lønnes med fast Gage, og derved bringe sig selv ind i en Stilling, der fra mange Sider betraget er bedre, selv om Lønningen staaer under den tidligere Indtægt, saa troer jeg, man vil komme ind paa en meget uheldig Vej ved at tillægge Bestemmelsen om Alderstillingen tilbagevirkende Kraft. Man maa erindre, at netop ved juridiske med Sportler aflagte Embeder vil der hyppigt finde en Stigen og Synken i Indtægter Sted, og det kunde let skee, at man kom til at lade en juridisk Embedsmand nyde godt af Alderstillingen paa en saadan Maade, at de Aar, hvor han havde været aflagt med særdeles store Indtægter, kom til at indtage en Plads mellem de Aar, ved hvis Hjælp han havde opnaaet et Alderstilling, der er blevet tilstaaet under ganske andre Hensyn end de, under hvilke det kom til at træde i Kraft. Gjennem disse Betragtninger er jeg kommen til den Fortolkning af Loven, som jeg har udtalt som den efter min Mening ene rigtige, og naar den ærede Landsstingsmand har henstillet, hvorvidt der i alt Fald maatte være Anledning til at komme med et Forslag i den af ham be-